חלק ראשון

שאפשר שתהיה שמיעה שמחתת חותה שמיעה אגו מתירין הודשה מד"ח ולא מדין קולה דרבנן אבל סמך לו הרבו"ל תל מה שפירש בוה במקומו שהוא כתב בסוף הלכות נחשין ז'ל אל יקשה בכביביך שהתירו חכמים בעדות השה חפילו שפחה ועד מפי עד ומפי כתב בלי דרישה וחקירה כמו שביארנו שלא הקפידה תורה על העדת ב עדים ושאר משפטי העדות אלא ברבר שאין אתה יכול לתמוד כיל בוריו אלא מפי העדים ובעדותן כנון שהעידו שוה הרג את זכ או שוה הלוה את זה אבל דבר שאפשר לעמוד על בוחו שלא משי עד זה אם אין הדבר אמת כגון זה שהעיד שמת פלוני לא הקפידה תורה עליו שובר רחוק הוא שיעיד בו שקר לפיכך הקלו הכמים בדבר זה והאמינו כו עד ה' מפי עבד מפי שפהה מפי הכתב וכלי חקיתם ודרישה כדי שלה ישתרו בנות ישרתל ענונות עכ"ל ופידש לכו בכמן שלא הקלו חכמים בדבר זה הלא אם אותו שמעיד הוה מעיד מפי מחר דהשת חלי לחשתמוטי חבל חם חותו שמעיד היח מעיד שים הראיה הוא נחמן מד'ת שהרי לא הקפידה התורה בדקדורי כנד.ם בביולה בזה דכיון דמד"ת הוה נהמן ולחתתקנת עבונות בלחוד אפילו בנחלה הוא נאמן שלא הלקה התורה בעדות בין ממון לפנחה אפינו כמונט אמרים הוא מעיד מפי אחרים הבתא ודאי מקילת תבני חם תוחו שנופיד הות משדים להום מהול מהכנים לכחלה וזכן פיי החכמים משום תקבת עביעת והינו נחמן להכנים לכחלה וזכן פיי שמעו בו שמת שכתב בכרק זה והושיף בכון עכו"ם מכשים דם"ל לרב ז"ל דכיון דבמתמיין להעיד פסול משום הפרפיהם דבר שוה הוא דמהמניכן להו במם לח קולה היא בלחיד לענונות ולה שות הוח דמה הנים כל בינדות אפילו כה הילבך אין כאמבין מדית דב דת בחשים כל כל נכוני ונוסורשים בכל זה להכנים אחין לנחלה | ודבריהרב ויל נכוני ונוסורשים בכל זה בהכנים מתין למובה! ולא חלק בזה הרא'בד ז'ל עליו במ"ש דבמילחא דעבירא לאב לחי שיהיו נאמנין פכולה להעיד ונאמנותן דין חורה בא שבמה ששמר שהחכמים הקיו בעד מפי עבד מפי שפחה וכו שהוח משים כבוכם כתב עליו הרא בר ז'ל דטעמה משום דאיהי נמי דיקה ומנסבה ואפשר שהרת בס ז'ל יודה לוכן ולפקא מינה דכל היכא דעד מפי מבד הו שפחה · המרו כן היכה דחיכה למיחש דהמרי בדרתי כגון מים שתין להם סוף ומלחמה שחינן נהמנין להתירה דכיון מים שנין דשעת דראמנין הוי משו דאיהי דייקה ומנשבה הכה לה דאיהי כמי סמכה בדדמי ואמרה בודאי מת אבל באיתן שנת' הרב ו"ל שמדים הן נהמנין ואף על פי שאין נאמניןבעלתה נהמנין כחן משום הן להמנין ויון בשני אל להגלויי יודה הרחבד ז'ל דלה בע כן טעמות דמיהי דייקא ומנסבא שהרי הוא כתב דביניין דינד אחד במל חמש אפשימה ממעשה דפרק בחרה דהנכבבה הפומה דחד דחמר מת איכא בי חבא טבע חבא ולא אפקו ואכילו בתים שאין להם כוף מיכח בי חשו של הם סוף אפילו לכתחלה מנסבי לה ואפילו לא אחר. הא במים שיש להם סוף אפילו לכתחלה מנסבי לה ואפילו לא אחר וקברתיו ומינה לחלחתה דלא בעינן וקברתיו נכיל זיל וכיון וקבתתיו ומיכה בתכודה של החד א כ לאו משום דאוםי דירון שהוא סוכר דבתלחתה כאמן עד החד א כלאו משום דאוםי דירון ממכבת הוא דהי אמרינן בנמרא דהכא לא דייקא ואמחה בדדמי ומנסבת המל ישום דאיהי דייקא הוא א"כ הא דנהמן עד אחד במלחתי וכיון דלאו משום דאיהי דייקא הוא א"כ הא דנהמן עד אחד במלחתי הוי משום דבמילתה דעבידה להגלויי לה משקר כדברי הרת"כם ז'לוו'ל בא עד החד והעיד לה שמת בעלה תכשא על פי שהדבר טשוי להולות ע"כ ולא השיג עליו הרא בד ז'ל שיהיה משוש דאים: דייקה תשמע שליף הוה ז'ל מובר כן שחין אנו לריכין לפעתא דקים דייקה בזה אלה בעד מפי החר סיוע דנרה בכן הוא דעתו זכ שהרי כ"כ בפי' בחשגותיו בפרקג' מהלכות יבוש וחלילה שמא בהרי בט ז'ל נאמן עד אחד להעיד ליבמה שחת בעלה ומתיבמת לו שנתן לבעלה בן | אמר אברהם זה הדמיון אינו מחוור אם הן שניון לפיניים המרו בעדות מיתה מהימן עד אחד אפילו בדבר שהיא אינה כאתכת משום דמילתא דעבידא לתגלויי ולא משקר וימרו בנתן לבעלה בן משום דונינתו לשל היו בעל שלמו וכו' עכ"ל החשיות והרי דינתו להפשר דומין ז'ל בכל עד אחד המעיד מפי עלמו שהוא כאמי דלאו טיבמא ל בכל לא היבוד זה טעם אלא במה שהקלו החבמים דאוהי דייקא ונסבא ולא הגריך זה טעם אלא במה שהקלו החבמים יתר על ד'ת בעד מפי חהרים שהרמיבם ז'ל נתן העים משום תהנת עבונות והוא לירף לוה טימא דהיהי דייקה ותנסבה ולחתר כך שכן דעתן של אלו החכמים ז"ל דמ"דת מהימן כל עד מפר כר שכן דעות טלמו להתירה לינשא ה"ה להכנים החים לנחלה שהן הפרש בין פכתו כהורים כום אלא אותה קולא שהקלו חכתים תבום הערום ובן שנות על ד"ת בנחלה לו אתרו אדם מעולם ענולם עבותו יבכ בכרק השעה שלום לא ההרו בתנשא ולא יכנשו החים

לנחלה

דשכיח הוא נאמן עד החד שאיכו ראוי אפילו לצחף דהא קיל בגפין ובבחרת דבעי' תחלתו בכשרות . הכי דרוב הלדדין שיש לחלות למיתה שכים טפי והותו מיעום שיש לחוש לחיים הו חשם כחוק כ"ם שנאמין בו עד א' הכשר לנרוף בעדות גמורה לבלחילן מלה אבעלמא דהאיו ברא דהוה קמן ונחעלם מן העין דהוה כמים שאין להם סוף וכל שכן שכשיש מס"לת זה שלא בפני זה חלינו בעלי הגת' מולחן מתון בעדותן במילתה דעבידה להגלויי כי הכה וכ"ם פאפילו היינו לריכין עדות גמורה כוה יש לנולוויר דקי"ל לדיינח ולכ'ע שוה העד אינו משקר כלל ונאמן כשנים וכ"ש שכרלה דעת הרמ"כם ז"ל שעד ה' נאמן בעדות מית הלהכנים אחים לנחלה וכל שכן בלרוף מס"לת ובל שכן כשהמסיתי הן רבים ווה שלח בפני וה בכולי החי ליכא למיחש לשקר וכיון דלשקרה לא חיישי חו לא נריכי ב עדים דלה מיברו סהדי אלא היכא דהיכא למיחש לשקרא כי העיקר בכל זה ידיעת האמת ואל אלדים אתת ינחנו בדרך אמת ממן - ולפי דרך זו כיון שהדבר הואברור לט ויש לכו ראיות ברורות שהנטבע מת הרי זה היורש נכנם לנחלה ואף על פי שת"מ נראה בריך שיאבד זכרו כראה דבומן כזה מליכו למימר שכאבד זכרו לפי מה שאט חוששין מהמקומות שיכול להיות שם שאין לחוש שיהי'במדי או בעילם שאין לכו לחוש שהלך שם בנתלח פרחה וכ"כ הרש"בה ז'ל בחידושי יבמות כשם הרא"בד ז'ל ולפי המקומת הקחבים למקום מביעתו שאפשר שהואשם אין לחוש שיהיה שם הי שה"כ היה בא או נשמע שהוא שם וכיון שכן היורש יורד לנחלה למכור כארש ודאי ואין צריך אפוטרופום כמו שכתבתי ועוד שלפי מה שאומרים הגיע לפלג ת בין בשנים בין כסימנין וקרובים הם שני הדרבים זה לוה וחץ ביכיהם אלא שלפי הדרך הראשונה איכו יורד בנכסים אלא לאכול לא למכורי ולפי הדרך השנית יורד להם אפילו למכור ולפי דעת הרת"בם ז"ל אין ביניהם כלום במטלטלין לפי דעתי:

לעתרה האהגם ראה הדרך הראשונה עם היותה קלרה כמה היא ארוכה למלוא דרך איך יהיו אלו הגכסים ליורש היא ארוכה למלוא דרך איך יהיו אלו הגכסים ליורש שיסי ניהיה הקרן קיים. וכמה היא רחוקה מהבכל לא בואועדים ליולם שמת ונה הוא לא יבא לעולם שהרי הדברי לא יבואועדים לעולם שמת ונה הוא לא יבא לעולם שהרי הדברי מפוזרות העליכו מה שהעליכו מתכה כמה היא קלרה להגיע לעקר הדין בזה ומסכמת אל האות העלה לנו במיתת זה העלוב ולהסיד מעל ב"ד שורח פקוח נכסים אלו וכל העם על מקוחו יבא בשלום מכי הנפקדים יסיח מעליה זה הפקדון לואת ידי שוים וגם ללא ידי אבשי לצון ורבו האפין לא מן השמים וגם ללא מובעים למלכא יובא העום דר במהיו שלום רב לאומני מתרה ואין למו מכשול. והשם יחברף ושלום רב לאומני מתרה ואין למו מכשול. והשם יחברף ברמיו שלום רב לאומני מתרה ואין למו מכשול. והשם פרו אלינו וישא פניו אלינו וישה ברמיו שלום הכתות האום הברמיו שלום.

על ענין הנוכר: זה נראה לי לפרש בלשון הרמ"בה ז"ל במ"ש בפ"ז מהלכות נחלות

וה אמת יראה לכו דרכו: ז'ל אין היורשין נוחלק עד שיביאו ראיה ברורה שמת מורישופי' בא למעם שאין נוחלין בראיה שהקלו בה הכמים ז'ל משום עבונא אלא באותה ראיה שהיא ראיה ברורה מדין תורה ולא הולד הרב ז'ל לוחר כן דפשיטא שאין מקילין בוה יותר משחר דיני מחוטת אלא משום דלפעמים אנו צריכין לומר שוה שהעירו עליו שמת מת ודאי ותנשא אשתו ואפ"ה אינה ראי 'עוביה כחלה שחם הקלנו כה משום שנונא . לענין כחלה לא נקל יותר מדין תורה . והוליא כן הרב ז'ל מהחיא דתנן בפרק האשה שלום בש"א תנשא ותטול כתובתה וכו' אל ביש התרתם הערוה החמורה לא תתירו את הממון הקל א"ל ב"ה מציע שאין האחין נכנסין לנחלה ע"פולא פי' הרבו"ל מה היא ראיה בחרה שמדין תורה היא ראיה במורה ומה היא ראיה שאינה אלא מחתת קולא משום תקנת עגונות הלא שכתב ז"ל אבל אם שמעו בו שמת או שבאו עכו"ם מב"לת אף כול חישתשיאין אשתו ע"פ וטשלת כתובתה אין היורשין נוחלין ע"פ והרי לשונן זה סתום שלח פי' שמיעה זו היאך תהיה

13/28 13/28 13/28 13/28 14/28